

Току мере на коньско-то чело.
Ког' Арапинъ фърли богдогана,
Секуловъ конь во вчас-о си легна,
Онъ си легна на зелена трева,
Па боздоганъ помина надъ глава
Надъ глава отъ Секула Детенце.
Па си стана Секула Детенце,
Онъ не меритъ на коньско-то чело,
Право мери на коньски-те гръди.
Ког' Секула фърли боздогана,
Арапски конь легна на колена,
И боздоганъ удри Арапина
Го удира мегю две-те очи;
С' истаркаля отъ конь-о на земя;
Падн' Арапинъ, Секула нападна,
Па изваде сабя отъ ножница,
Тà пресече Арапска-та глава,
Па ъж кладе во коньски-отъ зобникъ,
Њж закачи на коньско-то седло,
Па извикна Секула Детенце,
Па извикна на шесть добри краля.
„Мой вуйковци, и мои чичовци
Ясъ погубихъ църна Арапина!“
А що бѣше Секула Детенце,
Лель потъргна сабя отъ ножница,
И пресече шесть Арапски алки,
Тà испущи шесть добри юнаци.
Проговора Секула Детенце:
„Мой вуйковчи, и мои чичовци!
Виѐ одейте на широко Скопѐ,
На манастиръ свѣти Димитріа,
Тамо мене виѐ да чекате;
Ясъ ке ходамъ во града Стамбола
Во Стамбола до Султанъ Мурата,
Да го питамъ да ли даде изанъ,
Да шетаятъ по наша-та земя
Да шетаятъ църни-не Арапи;
Ако Султанъ така даде изанъ,
Ке отключамъ сабя отъ ножница,
И негова глава ке отрежамъ;